

Fourmillante - Miquel Àngel Llauger

Amb *Fourmillante*, subtitulada *Novel·la coral en vers*, Miquel Àngel Llauger va obtenir l'últim premi de poesia Sant Cugat. El títol –“formiguejant”, en francès- prové d'un vers en què Baudelaire aplica l'adjectiu a la ciutat. Més que una novel·la, la seixantena de poemes de *Fourmillante* componen el mosaic d'una ciutat d'avui dia, un petit univers d'oficis, edats, orígens, maldecaps i moviments.

Els versos de Llauger no tenen rima, però sí metre (deu síl·labes) i ritme (accent a la sisena síl·laba), és a dir, adopten una forma que no es fa carregosa. Potser el que crida més l'atenció és el vincle que uneix els personatges que protagonitzen cada poema, ja que de cadascun en sorgeix un altre, que al seu torn dona pas al següent. El llibre no segueix la geografia explícita de *Poeta en Nueva York*, de Lorca, ni la de *Ciudad del hombre*, de Fonollosa, sinó que podria esdevenir-se en qualsevol ciutat. El referent podria ser l'*Antologia de Spoon River*, on Lee Masters dedica cada poema a un mort –només que a *Fourmillante* són vius-, o també pel·lícules com les de Ruttmann o Vigo, aquell subgènere entre creatiu i documental que aviat farà cent anys i que s'anomenava “simfonia d'una ciutat”.

I com és la ciutat de Miquel Àngel Llauger? Feta d'escenes inacabades, de moments congelats que tindran una continuïtat que se'ns escapa. Els personatges (una infermera, un mestre, un lladre, una dona desnonada, un malalt, una escombriaire filòsofa i també “un contumaç versaire de províncies”, entre molts altres) són instruments al servei d'una orquestra. No som, per tant, davant una novel·la sinó d'un tapís, pietós i comprensiu, que guanya amb cada escena, i on els fils de la trama queden en suspensió perquè el que importa és que, quan ens en separem, puguem gaudir d'una visió de la ciutat.

Més enllà d'aquesta panoràmica, dels temes eterns de l'amor i la mort, el llibre és recomanable pels petits regals –una mirada, una música- que l'autor ens ha preparat en el recolze d'un poema: l'enyorança dels dies amniòtics, l'entrenador que mesura el temps de la còpula, l'àvia que es conforta del passat amb les aventures de la neta, i també el professor de clàssiques que –com un taumaturg inspirat- transmuta un mòbil espatllat en un poema.